

## El traïdor traït

Un relat de: [Gica Casamare](#)

He arribat a l'hora, en punt, com un rellotge suís o amb puntualitat britànica, com vosaltres vulgueu. Esbufegava, tenia el front perlat i un acalorament sota l'abric.

He mirat al vestíbul: mariners, que esquitxen l'ambient de blanc, acomiadant-se de les seves parelles d'ulls negats. Homes de negocis solitaris amb barret, abric llarg i una petita maleta. També hi ha alguna família al complet que se'n va de viatge, amb la mirada fríosa dels fills i la resignació facial del pare i la mare, de l'espòs i la muller, que esperen omplir de felicitat la rutina diària, una felicitat oblidada en el temps.

Per acabar de perfilar el paisatge, algun policia amb porra de fusta es passeja escrutant el que l'envolta, n'hi ha hagut un que m'ha mirat, ens hem creuat les mirades, jo l'he apartada, l'he mirat de reüll fins que a ha continuat el seu camí. També hi ha camàlics que porten carretons amb maletes i paquets.

Damunt meu, al damunt de l'escala hi ha el rellotge enorme de l'estació, sento el click clack pesant dels segons.

El veig reflectit al finestral de vida rugós i gruixut que hi ha damunt les guixetes, enfront meu. La dificultat de mirar l'hora així fa que gastí més temps en esbrinar quant de tard fa i en gastar-ne menys pensant la raó.

He fumat vuit mig cigarretes en trenta minuts, les he esclafat nerviosament amb el peu quan ja encenia la següent.

Noto que em suen les mans, el front se'm torna a perlar de suor, no és de cansament, és de nervis. Fa tard. No ve.

A la meua dreta tinc la maleta marró plena de bitllets dels grossos. He buidat la caixa forta de l'empresa. Els meus comptes també els he buidat, però he guardat els diners en caixes de sabates a l'armari del meu dormitori. No puc deixar tirada econòmicament a Marta, el sou de mestra no dóna per a tant. No li he pogut donar un fill ni un matrimoni pròsper, com ella volia, però li podré deixar estabilitat econòmica.

Em trec el barret, em pentino els cabells suats cap enrere. Més aviat me'ls despentino.

Tiro la cigarreta a terra i l'esclafó, altra cop n'encenc una altra.

Miro la maleta i hi puc imaginar la cara que faran els companys de l'oficina quan vegin que la caixa forta està buida i que he estat jo. Em maleiran, hauré arruïnat les seves vides. Però, a vegades, per construir la pròpia felicitat has de destruir la d'altres. No m'agrada ser un traïdor, però menys ser un infeliç.

Enuncien el tren que ha de travessar el país de nord-est a sud-oest. Ella no hi és, jo tinc els bitllets i els diners. El policia em torna a mirar. Estic nerviós. Molt nerviós. Tinc ganes de pujar el tren, arribar al Pacífic i agafar el vaixell mercant fins a Indoxina. En aquest vaixell passarem desapercebuts, podrem desembarcar a Àsia i començar una nova vida. Lluny del dolor que haurem causat a les nostres cases.

Però ella no ve. El tren marxarà d'aquí a un minut. I el policia que parla amb un altre, i em miren. Suo, tinc calor. Abaixo la mirada mentre esclafó la última cigarreta al terra embrutit per mi.

M'ha traït, no vindrà. He robat i he abandonat la meua esposa. Ella no, i tampoc vindrà.

Agafó la maleta amb la meua roba amb la mà esquerra, amb la dreta agafó la que està farcida de bitllets. Sospiro per assecar les llàgrimes abans que surtin i tot seguit em dirigeixo cap a la via, pensant si pujo al tren de l'exili sol o si ho acabo tot esclafat en els rails.